

Oluts



Malnava 2008

Nākamreiz paņem līdzi širmi!



Malnavas katoļu baznīcā vakar par godu 3x3 nometnei skanēja dziesmas, mūzika. Svētbrīdis. Aizdegtas sveces. Ērģelmūzika. Mirkļis pārdomām.

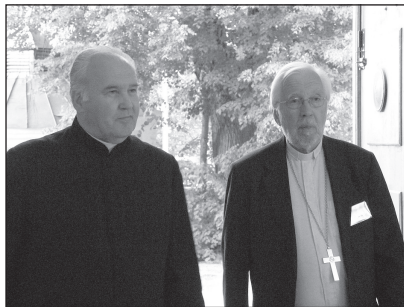
leildzis karstums, sausums, cilvēku slāpes pēc lietus un lēmums kopīgi lūgt Dievam lietu.

Un daudzie baznīcēni, kuri šo pavisam konkrēto lūgumu izteic, līdzī neņēmuši lietussargu, tātad - īsti neticot, ka Dievs ir spējīgs atsaukties uz lūgšanu. Un ir ļaudis tai dievnāmā, kas uzdrīkstas ticēt Dieva žēlsirdībai un, līdzī ņemot lietussargus, apliecina šo savu ticību ikdienas gaitās.

Tā nav Ķenča lūgšana, kas tiek uzklausa. Vērsties pie Dieva ar lūgšanu nenozīmē ieiet Debesu valstības RIMI, kur var izvēlēties sev tīkamas lietas.

Vienkāŗši cilvēki - kā apustulis Pēteris, kas bijis zvejnieks, kā apustulis Pāvils, kas strādājis valsts darbā, muitnieki, sievietes... vienkāŗši cilvēki dara brīnumus, viņi uzdrošinās paņemt lietussargus.

Baznīcalūdzas uzāru ar žēlsirdību, labdarību. Taču ir tik grūti cilvēkam būt žēlsirdīgam, tik grūti darīt labu. Ieteikums, lūgums - nākamreiz, kad tu lūdz, lai Dievs sūta lietu, paņem līdzī širmi.



Tās ir domas, ko tovakar katoļu dievnāmā pauda luterāņu mācītājs **Māris Ķirsons** (no labās) no Kanādas. Pārdomāsim savās sirdīs klusībā vēlreiz šos vārdus.

Savukārt priesteris **Jāzeps Aglonietis** saviem viesiem stāstīja gan par Malnavas katoļu baznīcas vēsturi, par abiem - veco un jauno - dievnamu, gan vēstīja, ka Romas pāvests šo gadu ir izsludinājis par apustuļa Pāvila gadu, atceroties šī svētā dzimšanu pirms 2000 gadiem. Baznīca aicina uz lielāku vienotību, uz dedzīgāku vēlmi veikt evaņģelizāciju pasaulē.

Ērika Bondarenko

Ko darīsim nometnē rīt

2. jūlijs

7.00 celšanās, rīta rosme

8.00 brokastis

9.00 Tikšanās ar Ludzas rajona padomes izpilddirektoru Jevgēņiju Slišānu "Ludzas rajona attīstības perspektīvas" zālē, jauniešu pārrunas, jautrie rīti, bēbīšu skoliņa, 1/2 x1/2 ievirze

10.00-12.30 rīta ievirzes

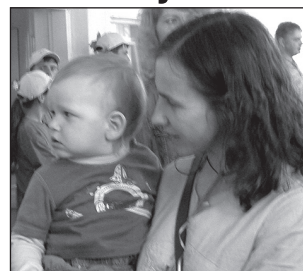
13.00 pusdienas

14.00 -21.30 Ekskursija uz Ludzu, vakariņas un vakara pasākums Ludzā, Tēvu daudzīnājums Ludzas pilskalnā

21.30 vakara dziesma

22.00 vakarēšana ("Ontona Kūkoja fotogrāfeju albumu šķūrstīnojūt" kūpā ar Vīnsentu Kūkoju - dzīdoutouju, muzikantu kopmītņu atpūtas telpā), danči, nīkšana

Sveicam jubilārus!



Vakar pusdienās ar dziesmu visi sumīnāja **Mareku Gusānu** vārda dienā, bet šodien vārda diena viņa tētīm **Ingaram**. Pirmoreiz mazais puika 3x3 nometnē bija neklātīenē Lūznayā, tā teikt, vēl māmīņas Ilgas Šuplīnskas puncī. Nu viņš dzīvojas pa nometni ītin omulīgi, brīžiem skaļi blaūdams, visu tiecoties redzēt, stāsta Ilga. Kamēr Ilga vada latgalīešu valodas ievīrzi, Mareks ir kopā ar tēti, bet abi kopā ar mammu no rītiem mācās bēbīšu skoliņā.

Par braucienu uz Ludzu

Tas notiks trešdien pēc pusdienām. Būs vairāki autobusi. Vietas garantētas.

Līdzī jāņem:

- Ērti apavi.
- Plēves, lietusmētelī, lietussargi.

- Obligāti – vārda karte, jo tikai ar to garantētas vakariņas.

Ir iepriekšēja pieteikšanās **vienīgi** uz vietām autobusā, kas iegriezīsies Mērdzenes pagasta *Kramiņos*, kur ir Medus un bišu taka. Pieteikšanās – dienesta viesnīcas vestibulā, ierakstot savu vārdu sarakstā.

Kora nebūs, tomēr būs!

Koris tā tradicionālā nozīmē šogad izpaliek. Ak, vai! Uz to bija pieteicies viens dalībnieks.

Bet... būs nīcēju koris! Šo ideju, kas dzimusi jau pirmajā nīkšanas vakarā, muižas klēts kafejnīcā apņēmušies realizēt Kārlis Krūmiņš, Vivita Skurule un citi entuziasti.

Kora repertuāra pamatā - latgaliešu tautas dziesmas *Tōļi dzeivoj muna meilō, Auga auga rūžeņa, Gōju pa mežu rubuļu šauदैit* u.c.

Ludzas burvība

Rīt pēcpusdienā nometniekiem paredzēta ekskursija uz Ludzu.

Ludza ir Latvijas senākā pilsēta. Ludza ir mana dzimtā pilsēta. Un tādēļ es nedaudz pastāstīšu, ko patiesi ir vērts apskatīt ekskursijas laikā.

Maršrutā ir tūristu iemīļotas vietas:

- pilskalns ar Livonijas laika pils drupām,
- tikai pirms 12 gadiem iesvētīta katoļu baznīca,
- 18.gs. sākuma pareizticīgo dievnams,
- novadpētniecības muzejs ar brīvdabas ekspozīciju,
- amatnieku centrs,
- vecpilsēta.

Tas viss atrodas, varētu teikt – vienuviet. Kājām viegli mērojams maršruts.

Programmā paredzēts Ludzas mākslas skolas apmeklējums, ko noteikti vērts izdarīt. Vecāko pilsētas daļu no skolas šķir labi kopts parks, kas veidots pēckara gados veca ābeldārza vietā.

Mēģinu to visu tagad skatīt pilsētas ciemiņa acīm... Būs lietas, par ko priecāties, par ko pabrināties, būs arī, par ko paironizēt.

Lai iebrauktu Ludzā, vienmēr jāšķērso kāds tilts, jo pilsēta ir vairāku ezeru ieskaista, bet ezerus savukārt

savieno upītes. Ne jau velti Latgali dēvē par zilo ezeru zemi. Pie ūdeņiem un mūsu paugurainās dabas ainavām radusi kopš bērnu dienām, es kādreiz īsti nenovērtēju to burvību. Vien, paceļojusi pa pasauli, sapratu – cik skaista ir mana Ludza, mana Latgale, mana Latvija.

Arvien biežāk aizstaigāju līdz Ludzas mazā ezera krastiem, kur meldros sasauca putni, un pat ziemās, kas nu ir tik siltas, ezeru nepamet gulbji. Ap mazo ezeru (daudziem tas atgādina Daugavu, jo ir visai šaurs) var apbraukt ar velosipēdu, tam ir ierīkots speciāls velomaršruts ar izbūvētām pieturas vietām. Makašānu kalnā ezera krastā iepretī pilsētai ir sena ebreju kapsēta.

Man patīk pastaigāt arī pa klusām privātmāju ieliņām, pa skolu teritoriju (Ludzā vienuviet atrodas pilsētas ģimnāzija un vidusskola, kur mācības notiek krievu valodā).

Vien nesen sapratu, kālab mani ar baltu skaudību apskauz skolasbiedri, kuri itin lielā pulkā jaunībā ir aizbraukuši uz tālākām vietām, kas vilināja ar savām spožām ugunīm, ar plašākām iespējām. Ludza vilina ar saviem ezeriem, ar pilskalnu, ar parku, ar klusu un rāmu dzīves plūdumu.

Ērika Bondarenko

„Baškīrijā strādāju par pilna laika latvieti”

Tā savā runā apgalvoja latviešu valodas skolotāja **Una Veinberga**, kas kopā ar **Laumu Vlasovu** stāstīja, kā latviešiem klājas kaimiņzemē Krievijā.

Lauma Vlasova (attēlā), kura tur rūpi par Krievijas latviešiem kopš 1992. gada, atklāja vairākus šokējošus faktus par svešās varas represijām, kas norisinājušās 30.gadu beigās. Krievijā tajā laikā tikuši nošauti vairāk nekā 16000 cilvēku, iemesls – tautība. Latvietis. Nožēlojami, ka Latvijas valdība par to neizrāda nekādu interesi. Šogad aprit 70 gadi kopš šausminošajiem notikumiem, un tam par godu Smolenskas latviešu biedrība rīkojusi atceres pasākumu. „Zinot Krievijas politisko situāciju, tas bija varoņdarbs,” uzsver L.Vlasova.

U.Veinberga dalījās pieredzē par gadu, ko pavadījusi Baškīrijā, mācot latviešu valodu. Katru gadu uz Krieviju dodas vidēji septiņi mūsu valodas skolotāji. Īpašā cieņā tur tiekot turētas latviešu tradīcijas. Baškīriešiem latviešu

rīkotie pasākumi ļoti patīkot – uz tiem visi nākot kā uz lieliem svētkiem. Lai gan Baškīrijā no visiem iedzīvotājiem latviešu ir tikai 0,2%, par viņiem zinot visi. „Patiesībā Krievijā nav nemaz tik slikti, kā dažreiz tiek stāstīts. Cilvēki ir atvērti, pozitīvi. Sastopami arī kontrasti – vienā mājas galā māte ar vērptāmo ratīņu vērpt dziju, bet otrā dēls pie platekrāna monitora sērfo internetā,” stāsta Una. Visgrūtāk esot ziemās, kad sasniedz bieza sniega kārtā un apkārtne klejo vilki un lāči. Reizēm bērns neaiziet uz skolu, jo ceļā sastapis vilku baru.

„Ir dzirdēti vairāki mēģinājumi, kad gudri profesori cenšas pārtulkot latvju dainas krieviski. Parasti rezultāts ir nebaudāms. Taču pērn Baškīrijā vietējie bija



izveidojuši tādus tautas dziesmu tulkojumus, savijot kopā vienā pantā Urālu kalnus ar Kurzemes jūrmalu, ka bija prieks klausīties!” stāsta Lauma. Mīlestība un sāpes par tautiešiem Krievijā strāvo no katra viņas vārda.

Un, dodoties prom, tomēr pārņem miers – kamēr būs tādi cilvēki kā Lauma un Una, tikmēr latvieši dzīvos. Arī Krievijā.

Jānis Supe

Par pagastu un izglītību



Otrdien trīsreiztrīsniekiem bija iespēja vairāk uzzināt par Malnavas pagastu, tā ekonomisko, politisko un sociālo situāciju, kā arī dzirdēt Malnavas koledžas direktora **Jura Bozoviča** (no labās) stāstījumu par izglītības iespējām.

Malnavas pagasta priekšsēdētājs **Pēteris Labanovskis** informēja, ka Malnava aizņem 6,6 % no Ludzas rajona un iedzīvotāju

skaita ziņā ir lielākā rajona lauku pašvaldība; Malnavas pagastā ir ap 1550 iedzīvotāju. Ludzas rajonā ir 23 pašvaldības, kuras nākamgad sagaida administratīvi teritoriālā reforma. Paredzēts izveidot Kārsavas novadu, apvienojot sešas pašvaldības ar 6000 iedzīvotājiem. Pagasta pašvaldības budžets ir 540 000 latu, no kuriem gandrīz puse (40%) tiek izlietoti pamatizglītības nodrošināšanai. Savukārt Malnavas koledža saņem finansējumu no valsts, kā arī aktīvi iesaistās dažādos Eiropas Savienības projektos.

Tika spriests par ārzemju investoru darbību un par uzņēmējdarbības attīstību.

Malnavas koledžas direktors

bija sagatavojis prezentāciju, kas no dažādiem skatpunktiem sniedza ieskatu koledžas darbībā, kā arī pieskārās jautājumam par izglītības sistēmu valstī, norādot, ka Ludzas rajons, pa lielai daļai pateicoties Malnavas koledžai, ir viens no retajiem Latvijā, kas gandrīz precīzi izpilda valsts plānus attiecībā uz izglītības ievirzes sadalījumu – 40% jauniešu izvēlas iegūt akadēmisku izglītību, 60% apgūst profesiju un praktiskas iemaņas. Malnavas koledžas saime ir liela – ap simts darbinieku, 120 pilna laika klātienes un 120 nepilna laika studentu, ka arī 438 profesionālās vidusskolas skolēnu.

Laura Bitiniece

Zemenes ir saldākas Latvijā. Ir!

Ārija Baumanē un Māra Piksons mītnes zeme ir Austrālija. Svaines dzīvo Melburnā, otro reizi apmeklē 3x3 nometni un bauda Dzimtenes dabu.

Melburnas svaines

Gan Ārijas (no labās), gan Māras ģimeņu bēgļu gaitas bijušas nedaudz līdzīgas – 1944. gadā, bēgot no krievu armijas, vienpadsmitgadīgā Ārija ar aptumšotu kuģi atstāja Liepājas ostu, bet sešgadīgā Māra – līdzīgi Rīgu.

Baumaņu ģimene svētīta ar pieciem bērniem: Māru, Andri, Imantu un Zani; no viņiem meita Laima kopš 1997. gada dzīvo Latvijā, strādā par medicīnas māsu, ir iegādājusī māju. „1998. gadā atbraucu uz Latviju pirmo reizi, lai uzraudzītu meitas māju. Tad arī piedzīvoju visas neremontētas lauku mājas ekstras,” atceras Ārija, „malka bija jāgādā, plīts jābūvē. Tas bija grūti un neaizmirstami.” Mammai prieks, ka dzirdējusi no Laimas tik skaistos vārdus – mani ģēni diktē to, ka jādzīvo Latvijā. Nu attaisnoti agrie rīti un vēlie vakari, kad bērniem sāpējuši pat mati pirms došanās uz sestdienas skolu. Prieks tomēr iet roku rokā ar sarežģījumiem, jo Ārija labprāt paliktu Dzimtenē uz visiem laikiem, bet bērni un mazbērni Austrālijā saucot atpakaļ – tā sirds divās daļās sadalīta. „Vajadzētu palikt vienā vietā. Sevišķi manos

gados. Grūti izlemt – esmu uz pusēm,” skan atzišanās.

Savukārt Ārijas brāļa sieva Māra lepojas ar trīs bērniem: Dainu, Alvi un Ansi, vienu mazdēlu, kuriem tēvs stāstījis, ka Latvijā āboli ir sulīgāki un zemenes garšīgākas. Kad notikusi ciemošanās reize, atvases atzinušas, tā patiešām ir. „Mana vecmamma stāstīja, cik viss Latvijā ir labi un skaisti. Dzimtene – tas ir liels un skaists vārds,” atceras Māra, „šeit saista tieši daba. Austrālijā viss ir citādāks, tur pat rudzupuķe un margrietīņa ir sevišķa.”

Raibais dzīves deķis

Abas kundzes bijušas 3x3 nometnē Staicele, par kuru palikušas vislabākās atmiņas. „Protams, patika,” skan šķelmīgi, „citādi mēs šeit nebūtu.” Malnavā, starp citām tiekot apmeklēja latgaliešu valodas ievirze, viņas nu jau zinot, ka pareizi jāsaka latgaliešu nevis latgaļu. Citi novadi apciemoti, Latgale palikusi kā sava veida baltais plankums. Tagad labojot šo trūkumu.



Gan Ārija, gan Māra ir vienisprāt, kabūt Dzimtenē nozīmē latviešu valoda ielās, transportā, dziesmas un pazīstamas tradīcijas. Ne gluži viss esot tā kā izsapņots. Skumdinot politika, lietas neesot sakārtotas. Bēdīgi noraudzīties uz pensionāriem Latvijā, kuriem jāknapiņās, uz jaunajiem cilvēkiem, kuri dodas peļņā svešās zemes. Arī uz tiem, kas nevēlas izmantot savas balsošanas tiesības.

Tā uzskata Ārija un Māra, kuru bērnības un šodienas Latviju savieno piecdesmit svešuma gadu tilts.

Vija Zariņa



Ievirzes



Kuru ievirzi izvēlēties? Par to varēja domāt pirms nometnes, bet vēl vakar ieviržu vadītāji aģitēja par savām nodarbībām, un, lai arī ne visu teikto varēja dzirdēt, pēc tam kopmītnē telpā izliktās lapas, kur nu varēja pierakstīties, pildījās strauji. *Olīts* centīsies par visām ievirzēm pastāstīt. Ja kādam no jums arī kas sakāms, droši nāciet uz redakciju jaunā korpusa 1. stāvā.

... pa apakšu ... pa augšu ... apmīļo ... sakrusto ...

Uzmini nu! Kas tas ir?

Diviem pa apakšu,

Malējam pa augšu,

Apmīļo un sakrusto pa vidu...

Stāvu klusajā koledžas gaitenī un klausos šos vārdus. Diez kas notiek aiz puspavērtajām durvīm?

Sēž sievu pulciņš, bērni pa vidu un zāles visapkārt. Top doņu cepures!

Doņi tāda purva zāle vien ir, kas aug grāvmalās, mitrās vietās. Bet nu jau daži desmiti nometnieku ir apguvuši īpašo doņu cepuru pīšanas māku.

Šajā nometnē to māca **Iveta Ladusāne**, Ludzas mākslas skolas pedagoģe. Viņai tā ir jau trešā grupa. Iveta priecājas, ka var iemācīt citiem cilvēkiem labu darbu. Pati gan nevarot lielīties ar lielu daudzumu pašrocīgi pītu doņu cepuru.

Jēkabpiliete Rita ir priecīga par iespēju mācīties. Savulaik meklējuši Jēkabpils pusē meistarus, kas vietējam sieviešu

pulciņam pamācītu pīt kļavu lapu cepures, bet ... ar lielu meklēšanu un pierunāšanu pēc laika tik viena meistare atvēlējusi brīvu vakaru, lai ierādītu pamatus.

- Gluži kā viduslaikos, - spriež Rita, - kad amatu otram nemācīja, lai nerastos konkurence.

Kāda gan var būt konkurence, ja vienas doņu cepures pīšana ir tik darbietilpīgs process? Ik reizi 3x3 nometnē doņu cepuru pīšanas noslēpumus apgūst 8 – 10 cilvēki. Pacietība tur ir vajadzīga un zināma veiklība. Darbs ir sākts pirmdien, bet jau trešdien no sapītajiem doņiem būs jāsāk šūt cepures, jo doņi ātri izkalst un tad vairs nav tik lokani, lai liektos meistaruru rokās.

Iepriekšējā nometnē Iveta, nebūdama stingra pedagoģe, pieļāva, ka dažiem tapa vien salvetes, groziņi, bet ne cepures. Ja cilvēks gribēs, ja būs *ielaidis āķi*



lūpā, tad gan jau kādu vakaru tas ķersies atkal pie doņu pīšanas. Iveta zina, ka no doņiem var pīt jaukus grabulišus, ar ko mazam bērnam spēlēties. No doņiem sašuj čiekuriņu, ko piepilda ar zīniem vai citu ļoti skanošu dabīgu materiālu.

- Doņu pinumu nevajag likt tikai tādā *cepuru rāmī*. Jāatrasa radoša iztēle, - rosina Iveta.

Piektdien Iveta saviem audzēkņiem ierādīs, kā jāpin kļavu lapu cepures. Tas esot vieglāk. Vari pamēģināt arī tu!

Erika Bondarenko

Akadēmisms vai izjūtas?

Ienākot telpā, pirmais, ko var sajust, ir jasmīnu smarža, saules siltums, darbīgums un tanī pat laikā miers un klusums.

Tā ir gleznošanas ievirze, kur kopā ar mākslas maģistri un Rēzeknes Mākslas un dizaina vidusskolas pasniedzēju, gleznotāju **Agru Ritiņu** pulcējas 15 visdažādākā vecuma gleznošanas interese.

Sarunā ar nometnes topošajiem gleznotājiem atklājās, ka dažam māksla ir kā nodarbošanās un studiju priekšmets, bet kādam tas ir bijis mūža nepiepildītais sapnis, ko ir iespēja sākt realizēt šeit, Malnavas 3x3 nometnē. Bet kādam citam tā ir iespēja pārbaudīt, vai sapnis kļūst par mākslinieku tiešām ir tas īstais un patiesais. Kādam citam tā ir brīnišķīga iespēja vispār pirmo reizi izmēģināt sevi mākslinieka lomā un arī iegūt prasmes un

zināšanas, ko vēlāk izmantot skolā, lai uzlabotu sekmes mākslas nodarbībās. Kopumā lielākajai daļai dalībnieku ir pieredze gleznošanā.

Agra Ritiņa atzīmē, ka grūtākā esot pirmā darba diena. To nosaka lielais informācijas daudzums, ar ko nākas saskarties dalībniekiem, kā arī dažāda vecums un intereses, darba temps. Būtiski, lai cilvēki šajā ievirzē atpūšas, gūst baudu no gleznošanas procesa. Akadēmiskā gleznošana nav galvenais mērķis tik īsam laika posmam, bet gan izjūtu paušana krāsās un formās.



Pirmdienas uzdevums – klusā daba ar jasmīniem. Bet šodien mākslinieki devās plenērā izjust Latgales dabu, debesis un krāsas.

Dārta Otiņa



Minūti pirms septiņiem paver acis, uzstīvē treniņtērpu un noklunkurē pa kāpnēm – esi uzvarējis! Tu vari vingrot! Jau otro rītu, Brigitas Viksniņas vadīti, pamostas teju divdesmit cīruļi.

„Galvu uz vienu pusi, uz otru! Neaizmirsti elpot! Rokas ieaug zemē, tad stiepjas līdz debesu enerģijai...” vedina Brigita muskuli pa muskulim, čakru pa čakrai, izkustinot un pamodinot. Paskatoties uz mierpilno vadītāju, tiešām var koncentrēties tikai te un tagad, it kā nekā cita svarīgāka par pēdas aplošanu nebūtu. Pati jūtu – kreisā roka negrib paklausīt un zīmētā amplitūda šaurāka, kā

vēlētos. Tici vai nē – šķiet, otro rītu izbaudot jogas vingrošanu, nepaklausīgais loceklis kļuvis tāds kā pielaidīgāks. Tādēļ no sirds vedīnu – nāc pulkā!

Vienu gan Brigita nav pildījusi – tika solīts, ka bez ekstrēmīem, ka visiem vecumiem. Bet pirmdien no rīta viss sākās ar auto nešanu. Šorīt diemžēl izpalika – laikam kā aiznesa, tā nenolika vietā. Vingrotāji ir labi informēti arī par pagalma puses istabās dzīvojošo nometnieku modinātāju skaņas signāliem. Telefoni ilgi, errastīgi un izmisīgi zvina visās mēlēs un frekvencēs. Varbūt pažēlojiet tos?

Vija Zariņa

Danču upure

Aizpagājušās nakts danču noslēgumā 14 gadīgā Elīza Barkāne no Jelgavas sev par pārsteigumu konstatēja, ka uz abām kāju pēdām uzdancotas pamatīgas tulznas.

Elīzu var saukt par nometnes veterāni, jo viņa dejo jau piecās, turklāt desmit gadus – no trīs gadu vecuma piedalījies tautisko deju kolektīvā *Vēja zirdziņš*. Dažādu apsvērumu dēļ pagājušajā gadā dejošana palikusi novārtā. „Svētdien deju no visas sirds, ar basām kājām, kā vienmēr. Pēc Pankūkdanča, kas kļuva par pēdējo deju, aplūkoju savas pēdas un ieraudzīju, ka uz katras ir liela ūdenstulzna.” Elīza ir optimiste un teic, ka viss kārtībā, tikai kājas nedaudz likušas sevi manīt. Traumu jau apstrādājusi mediķe un meitene turpina piedalīties ievirzēs. „Laikam es esmu vainīgs,” pa jokam, teic Elīzas deju partneris Pēteris Reiters.

Vija Zariņa



Krodziniece strādā ar prieku

Ik rītu 10.00 durvis ver muižas klēts kafejnīca. Vaicājam krodziniecei, kā sokas tirgošanās.

– Labi! – neslēpj **Ināra Ribakova**. – Vakaros te dzied un pat dejo! Skaisti! Priecājos, ka te strādāju, man tās ir patīkamas pārmaiņas.

Izrādās, kafejnīca te ir tikai uz nometnes laiku. Tā teikt – izbraukuma tirdzniecība. Ināra parasti strādā veikalā Goliševā (ciematā pie pašas Krievijas robežas). Uzņēmumam pieder arī veikals Kārsavā.

Pirmajā vakarā krodziņš strādājis līdz 3.00, vakar – līdz 5.00 rītā. Dienā apmeklētāji labi pērk saldējumu, čipsus, sulas. Vakarā – alu. Kafejnīcā tiek tirgoti arī maize, siers, desas un kulinārijas izstrādājumi, ko ražo Ludzā iecienītā *Mājas virtuve*.

Arī puīši!



Danči! Visaktīvākā un draudzīgākā nometnes sastāvdaļa – kas var būt labāk par lēkšanu vienā ritmā un vienā virzienā? Dančus Malnavas 3x3 spēlē Dace Visocka (akordeons), Sandra Stare (bungas), Inga (vijole) un Zane (alts) Stafeckas. Vakarnakt dancošanas entuziasti iemācījās jaunu deju papildus nu jau par klasiku kļuvušajai *Oirai, Dirižablim, Pankūkām* un daudziem citiem dančiem. Dejotprieks pulcināja ne tikai visa vecuma nometniekus, bet arī malnaviešus – un īpaši puīšus. Rezultātā reti kurš pāris bija viena dzimuma, lai gan arī pretēja situācija dancošanu it nemaz netraucē. Zāle, kā jau pienākas, ātri bija gandrīz pilna, un gaiss uzkarsis līdz nepārprotamai danču plača temperatūrai, tāpēc muzikantes, apsot katru nakti spēlēt par stundu ilgāk, pirms diviem rītā nospēlēja *Zagli*.

! Paziņojumi!

Štābā (58.kab.) glabājas saulesbrilles un atslēgu saišķis (klāt brūns ādas maciņš).

TEĀTRA IEVIRZE STEIDZAMI MEKLĒ TEICĒJU! Prasības: jānāk labi un tekoši lasīt no lapas, kā arī nedrīkst baidīties no skatuves.

Ieviržu vadītāju sapulce 1.jūlijā pēc vakara dziesmas plkst. 22.00 nometnes informācijas centrā jaunā korpusa 1. stāvā.

Pirmdienas vakarā ir nozaudēts mazs, tumši zils, aizvēsturisks *Nokia* mobila tālrunis. Tas ir svarīgs tālāb, ka satur svarīgu informāciju – visus tālrunu numurus, bez kuriem atrašanās Latvijā man ir sarežģīta. Atlīdzība garantēta. Lūdzu atrasto tālruni nodot dienesta viesnīcas dežurantei.

Iļze Bērziņa

Uzmanību!

Rīt plkst. 10.00 Malnavas skolas stadionā notiks futbola mačs, kurā spēkiem mērosies malnavieši un trīsreiztrīsnieki.

Lai nokomplektētu 3x3 komandu, aicināti pieteikties 11 spēlēt griboši nometnieki neatkarīgi no viņu vecuma. Sporta organizatori aicina pieteikties arī nakts basketbolam.

Pierakstīties var pie ziņojumu dēļa kopmītnēs.

Dzirdēts nometnē

„Par ko es neatbildu, to es neatceros,” jautāta, kā klājas Malnavā, Alūksnes 3x3 vadītājam Dzintarim Zvejnieciņam atsaka danču meistare Dace Visocka.

„Lai mums tas darbs varētu veiksmīgi norietēt,” savu uzrunu, iepazīstinot ar ieviržu vadītājiem, sāk nometnes vadītāja Aloida Jurčenko.

„Saņemtas sūdzības, ka nevar izslaukt govīs. Kad sāk slaukt, govīs palecas, jo tai brīdī notiek sprādziens dolomīta raktuvēs,” rīta koppreferātā stāsta Malnavas pagasta padomes priekšsēdētājs Pēteris Labanovskis.

Viesnīcas pirmajā stāvā satiekas divas istabiņas biedrenes.

„Še, ņem, atnesu tev istabiņas atslēgas. Domāju – ko nu es nesišu kārt. Atnesu tev,” viena saka.

„Kā – vai tad labāk, lai es tās eju un karu?” neizpratnē otra.

Kopmītnē 105. istabiņas nosaukums ir *Peles*. Taču kustiņi nez kāpēc dzīvojas pa citām istabiņām...

Siliņi Malnavā

Euphrasia officinalis Malnava

„Ei,” es dzirdu jūs saucam,” kas tas tāds?” Tā *euphrasia* ir es, jedritvaikociņ, tas pats vecais Siliņš! Es biju pie Līgas Pļavas mācībā un uzzināju, ka es esmu *bona fide* puķe ar ziedu un dažiem spicumiņiem. Neesmu indīgs. Tas tur sākumā ir mans latīņu nosaukums. „How do you do,” kā anglo-sakši saka (priecājos iepazīties).

Bet atļaujiet man stāstīt no paša sākuma. Vakarrīt es iznācu no savas guļamvietas *Viršos* (ne, ne, es nebiju nīkšanā piezārtējies! Manas istabas nosaukums ir *Virši*. 3x3 ciltsmāte Līga ar Arnoldu guļ turpat blakus *Sūnās* un *Dzidra*, alias Kanādas Korinte (Dievs, sargi baltmaizī!) *Papardēs*. Papardēs? Tā' viš' i. Neskatī sievu no lakata!). Kā jau sāku stāstīt, pirms tiku pārtraukts, iznācu no *Viršiem* un apstājos foajē pie lielā galda, kur bija izlikti ieviržu saraksti. Minēšu tikai dažus, jo Bitinieku māmiņa man nedod savā avīzē pietiekami „rūmes”.

Koris - pieteicies viens, liekas, ka otrs bija diriģents. *Gaismas pils* šāda sastāva korim nebūs pa spēkam.

Psicholoģiskā labsajūta un veselība - piedalās apm. 15% no nometnes dalībniekiem. Bēdīga aina! Cerams, ka līdz nometnes beigām viņi tiks sadakterēti.

Rotu kalšana - 46 (Kungs, stāvi man klāt!)

Sports - tikpat daudz.

Studiju aplis „Kurp eji, Latvija?” Atbildēt nav grūti: no diviem dalībniekiem nekāds aplis neiznāk.

Jautrie rīti - 27 dalībnieki. Nekur neredzēju jautros vakarus.

Pļavas mācība - 40. Hm... Vakārā atnācu paklausīties, ko tas ventiņš tur pļurkstēs, kā mūsu pusē saka. Mīļši, tas sievišķis ir īsta ceļojoša aptieka. Pudelišu jūra! Un katrā kaut kas iekšā. Es ar savām kaitēm biju atnācis pareizā vietā? Nebiju vis. Līga paziņoja, ka viņa nav dziedniece, bet zāļu sieva. Es gan dabūju mazu bundziņu ar 2 zīlēm, kas nāca no „paprastās azuolas”

(labi jau labi - tas ir sarkanais ozols) un no kurām man vajadzēja saņemt spēku un enerģiju, bet zīles bija drīz jādod atkal atpakaļ, un es nekādus enerģijas uzplūdus nejutu.

Ko es vēl uzzināju?

*Apinis nomierina nervus. To es jau zināju. Ļoti labs līdzeklis nerviem, ja pieietams šķidrā veidā stikla traukos.

*Miežus nevar ēst plikus.

*Ja buldurjāņi neder pašam, lai atdod kaķim.

*Ja grib zināt ko vairāk, tad jāklūst par Līgas skolnieku.

Es, Līgiņ, priekš skolniek ir pa vec.

*

Un atkal un atkal man iznāk plēšanās ar mūsu plātīgajām latviešu zeltenēm, kas mīl rotāties ar svešām spalvām.

Nīkšana. Dzied „Div’ pļaviņas es nopļāvu”.

Ar pirmo, otro pantu viss kārtībā:

Div’ pļaviņas es nopļāvu, sarkanbalta āboliņ’ (L.Reitere, Pļavas mācība - nav indīgs)

Pati māku sienu pļauti, pat’ izkapti asināt.

Tik vien lūdzu tautu dēlu, lai sameta kaudzītē.

Es uzdevu baltu kreklu savam siena pļāvējam!!!

Siena pļāvējam? Kādam siena pļāvējam? Kur tāds pēkšņi uzradies?

Pantam būtu jāskan:

Es uzdevu baltu kreklu savam kaudzē metējam!

Un pēkšņi jūsu prātā iesējas šaubu gaudiņš. Vai cienītā tautiete ir vispār kādu pļaviņu nopļāvusi, par divām nemaz nerunājot.

Mūsu neapgāžamie argumenti panāca, ka tautietes piekrita dziedāt:

Es uzdevu baltu kreklu savam siena krāvējam.

Uzvara, kaut arī maza, paliek uzvara.

Ak, valoda, valodiņa!

Noklausīts pa gabalu. Kanādas un Krievijas latvieši runājas:

Očeņ, očeņ...

Da...

Jā, very latviski...

Uldis